

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobce: **Ing. J. M.**, zastoupen JUDr. Jiřím Machem, advokátem, se sídlem Masarykovo nám. 1/II, 377 01 Jindřichův Hradec, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství,** se sídlem Masarykova 31, 602 00 Brno, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 1. 2016, č. j. 4126/16/5300-21441-708995, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 15. 2. 2017, č. j. 10 Af 21/2016 - 65,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Předcházející řízení

[1] Dne 24. 3. 2014 byla u žalobce zahájena daňová kontrola daně z přidané hodnoty za zdaňovací období březen 2011, květen 2011, červenec 2011, září 2011 a prosinec 2011. Správce daně měl pochybnosti, zda žalobce skutečně přijal v deklarovaném rozsahu, druhu a ceně zdanitelná plnění od společnosti MSD group s.r.o. dle daňových dokladů č. 111, 42010, 192010, 52011, 332011, kdy předmětem plnění byly provedené práce, včetně dodání materiálu na přestavbu penzionu Kunžak, neboť zjistil rozdíly v rozpočtových položkách

přiložených k uvedeným dokladům a k dokladům pro společnost ABC Trepka s. r. o., pro niž byla stavba prováděna.

[2] Dodatečnými platebními výměry ze dne 29. 7. 2014 č. j. 1637774/14/2205-24801-306457, 1637928/14/2205-24801-306457, 1637957/14/2205-24801-306457, 1637987/14/2205-24801-306457 a 1638009/14/2205-24801-306457 (dále jen „platební výměry“), doměřil Finanční úřad pro Jihočeský kraj (dále jen „správce daně“) žalobci daň z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, v rozhodném znění (dále jen „zákon o DPH“), za shora uvedená zdaňovací období a sdělil mu výši souvisejícího penále. Odvolání proti platebním výměrům zamítl žalovaný rozhodnutím č. j. 4126/16/5300-21441-708995 ze dne 29. 1. 2016 (dále jen „napadené rozhodnutí“), a dodatečné platební výměry potvrdil. Žalovaný připustil, že dílo bylo zhotoveno a předáno společnosti ABC Trepka s.r.o., pro existenci nároku na odpočet však bylo rozhodné, zda stavební práce byly skutečně dodány společností MSD group s. r. o v souladu s předloženými doklady. Dle vyhodnocení svědeckých výpovědí, ani jinými důkazy toto nebylo prokázáno.

[3] Žalobu proti napadenému rozhodnutí zamítl Krajský soud v Českých Budějovicích (dále jen „krajský soud“) rozsudkem ze dne 15. 2. 2017, č. j. 10 Af 21/2016 - 65 (dále jen „napadený rozsudek“). Po podrobné rekapitulaci skutkových okolností vymezil jako spornou otázku, zda žalovaný správně posoudil oprávněnost nároku na odpočet daně dle § 72 a násl. zákona o DPH, jestliže neuznal žalobci nárok na odpočet daně deklarovaný dle daňových dokladů od společnosti MSD group s.r.o., která měla provádět stavební práce jako subdodavatel žalobce na výstavbě penzionu Kunžak pro společnost ABC Trepka s.r.o. Upozornil, že podmínkou pro vznik nároku na nadměrný odpočet DPH dle § 72 odst. 1 písm. a) zákona o DPH je prokázání přijetí zdanitelného plnění daňovým subjektem, přičemž nejsou rozhodné formální náležitosti předloženého daňového dokladu, nýbrž stav faktický. Proto ani doklady se všemi požadovanými náležitostmi nemusí být podkladem pro uznání nároku na odpočet, není-li zároveň prokázáno, že k uskutečnění zdanitelného plnění fakticky došlo, resp. došlo tak, jak je v dokladech deklarováno.

[4] Krajský soud neshledal důvodnou námitku žalobce ohledně nedostatečného výslechu svědků a vadného hodnocení důkazů. Svědci M. D., P. T., Z. K. i V. R. byli vyslechnuti v přítomnosti zástupce žalobce, který jim mohl v průběhu svědecké výpovědi klást otázky, proto je zcela neopodstatněné tvrzení žalobce, že správce daně měl zajistit, aby byla výpověď svědka úplná a konkrétní. Pokud svědek není schopen konkrétně se vyjádřit, nelze tuto okolnost vytýkat správci daně. Stejně tak není oprávněná výtka, že žalobci mělo být správcem daně při výslechu sděleno, že svědecké výpovědi jsou nekonkrétní a obecné. Při výslechu svědka správce daně ještě nehodnotí důkazy, správce daně podle § 8 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), postupuje poté, kdy má shromážděny všechny důkazy.

[5] Krajský soud dále zhodnotil všechny skutkové okolnosti, zabýval se tím, co vedlo správce daně k pochybnostem o provedení stavebních prací společností MSD group s.r.o. tak, jak bylo deklarováno, rozebral důkazní prostředky a skutečnosti, které z nich vyplynuly, co vypověděli svědci a proč i po provedeném dokazování přetrvávaly pochybnosti o faktickém provedení předmětného zdanitelného plnění v deklarovaném

rozsahu. Na tomto základě shledal správným názor žalovaného, že žalobce neunesl důkazní břemeno ohledně souladu předložených daňových dokladů se stavem skutečným.

[6] Pokud žalobce poukazoval na nedostatečné zohlednění výsledků daňového řízení se společností MSD group s.r.o., a na něj navazujícího trestního řízení vedeného proti M. D., ani tato námitka nebyla důvodná. Krajský soud se zabýval skutečností, že M. D. byl pravomocně odsouzen pro zločin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby dle § 240 odst. 1, 2. písm. c) zákona č. 40/2009, trestní zákoník (dále jen „trestní zákoník"), přičemž žalobce upozorňoval, že v rámci trestního řízení bylo vycházeno z toho, že společnost MSD group s.r.o. žalobci předmětná zdanitelná plnění poskytla. Podle krajského soudu jsou však daňové povinnosti žalobce a společnosti MSD group s.r.o. vyplývající z předmětného zdanitelného plnění založeny na splnění zcela odlišných podmínek. Pro nárok na odpočet daně z přidané hodnoty je rozhodné, zda faktický průběh předmětných transakcí splňuje podmínky pro přiznání nároku na odpočet daně a plnění bylo skutečně poskytnuto od dodavatele a v rozsahu uvedeném na dokladu. Naopak v případě MSD group s.r.o. není třeba zkoumat, zda došlo k poskytnutí zdanitelného plnění či nikoliv, neboť dle § 108 odst. 1 písm. k) zákona o DPH je povinna přiznat daň osoba, která vystaví doklad, na kterém uvede daň. Ze stejného zákonného ustanovení vychází i zkrácení daně dle § 240 odst. 1 trestního zákoníku. Jestliže v daném případě byli svědci vyslechnuti přímo správcem daně, nebyla nutná jejich konfrontace s jejich výpověďmi v řízení trestním. Výpovědi svědků z jiných řízení mohou být za určitých podmínek podkladem pro rozhodnutí, ovšem z ničeho nevyplývá povinnost správce daně těchto důkazních prostředků využít. Krajský soud považoval výsledek trestního řízení za zcela bezpředmětný ve vztahu k rozhodnutí o žalobě, neboť daňové řízení nesouvisí s trestní odpovědností žalobcova dodavatele, jelikož jsou zde prokazovány zcela odlišné skutečnosti. Konstatoval dále, že řízení před soudem není pokračováním správního řízení a i z toho důvodu nelze brát v úvahu případná nova. Pro prolomení této zásady není důvod, jestliže M. D. bylo na dani vyměřeno, co sám fakturoval.

II. Obsah kasační stížnosti

[7] Žalobce (dále jen „stěžovatel") napadl v záhlaví označený rozsudek krajského soudu, kterým byla jeho žaloba zamítnuta z výše nastíněných důvodů. Stěžovatel svou kasační stížnost opírá o důvod uvedený v § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s."), a navrhuje zdejšímu soudu, aby napadený rozsudek zrušil.

[8] Podle stěžovatele se soud náležitě nevypořádal s otázkou souběhu daňového řízení proti stěžovateli a daňového a trestního řízení proti společnosti MSD group s.r.o. a M. D.. M. D. byl uznán vinným zločinem krácení daně jako zplnomocněný zástupce společnosti MSD group s.r.o., neboť společnost vykonávala ekonomickou činnost, uskutečňovala zdanitelná plnění a vystavila společnosti ABC Trepka s.r.o. a stěžovateli faktury, aniž by M. D. podal daňová přiznání. Stejně tak byla uznána vinnou za zločin krácení daně i společnost MSD group s.r.o. Dle stěžovatele z obou rozsudků vyplývá zjištění, že společnost MSD group s.r.o. poskytla stěžovateli zdanitelná plnění. Naproti tomu v napadeném rozhodnutí je argumentováno, že stěžovatel přijetí těchto plnění neprokázal.

[9] Byť si je stěžovatel vědom, že předmětné rozsudky byly vydány až po vydání napadeného rozhodnutí, namítá, že trestní řízení probíhala již dříve, a to z podnětu správce daně, přičemž principům právního státu odporuje situace, kdy jednou soudy rozhodly, že společnost MSD group s.r.o. stěžovateli zdanitelná plnění poskytla a vyvodily z toho trestní odpovědnost, a podruhé soudy téhož státu rozhodly, že společnost MSD group s.r.o. stěžovateli zdanitelná plnění neposkytla a vyvodily z toho daňovou odpovědnost stěžovatele. Argumentace krajského soudu je formalistická a odhlíží od skutečnosti, že stěžovatel společnosti MSD group s.r.o. DPH zaplatil a nemůže nést odpovědnost za zkrácení daně touto společností.

[10] Jestliže krajský soud upozornil na podezřelost transakcí mezi společností MSD group s.r.o. a ABC Trepka s.r.o., stěžovatel namítá, že o vztazích mezi nimi neměl informace a nemůže mu to být přičítáno k tíži. Nadto soud vybočil ze svého formalistického přístupu, když uvažoval o předpokladech trestní odpovědnosti dle § 240 trestního zákoníku.

[11] Stěžovatel se domnívá, že krajský soud vyložil jednotlivá ustanovení daňového řádu v rozporu s § 1 odst. 2 téhož zákona a s ústavním pořádkem České republiky, přičemž odkazuje na rozhodnutí Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 3764/2012 a III. ÚS 2889/2012. Stav vytvořený napadeným rozsudkem odporuje principu neutrality DPH.

[12] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti upozorňuje, že v trestním řízení nebylo třeba vůbec zkoumat, zda došlo k poskytnutí zdanitelného plnění stěžovateli a za jakých podmínek. Správce daně je vázán pouze tím, zda byl spáchán trestný čin a kdo za něj odpovídá. Ve zbytku však nikoliv. V trestním řízení je vedeno dokazování za účelem prokázání zcela odlišných skutečností. V daném případě proběhlo v daňovém řízení samostatné dokazování, jehož cílem bylo zjištění skutečností relevantních pro posouzení nároku na odpočet daně. Postup soudu nepovažuje žalovaný za příliš formalistický a navrhuje zdejšímu soudu, aby kasační stížnost zamítl.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[13] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou. Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[14] Kasační stížnost **není** důvodná.

[15] Jak ze správního spisu zjistil již krajský soud, stěžovatel měl v roce 2011 provádět výstavbu penzionu č. p. X v Kunžaku pro společnost ABC Trepka s.r.o. a veškeré stavební práce, včetně dodání materiálu, měl mít od společnosti MSD group s.r.o. Tomu odpovídala i stěžovatelova výpověď před správcem daně.

[16] Správce daně měl však pochybnosti o skutečném přijetí deklarovaných prací stěžovatelem, neboť zjistil rozdíly v rozpočtových položkách přiložených k daňovým dokladům od společnosti MSD group s.r.o. a k daňovým dokladům pro společnosti ABC Trepka s.r.o. To stěžovatel odůvodnil tím, že byl vyhotoven rozpočet na základě zadavatelské dokumentace a následně v rámci prováděných prací i rozpočet skutečně provedených prací. Navrhl výslechy svědků. Dále však bylo zjištěno, že fakturace neodpovídala skutečnosti, rozsah provedených prací byl jiný, než uváděl stěžovatel na vystavených daňových dokladech (to bylo zjištěno v souvislosti s prověřováním čerpání dotace na penzion v Kunžaku). Ani v průběhu daňové kontroly u společnosti MSD group s.r.o. nebylo prokázáno, že práce pro stěžovatele byly skutečně provedeny tak, jak bylo deklarováno v dokladech touto společností vystavených. Nadto společnost MSD group s.r.o. fakturovala některé práce jak stěžovateli, tak i přímo společnosti ABC Trepka s.r.o.

[17] Ani svědecké výpovědi neodstranily pochybnosti správních orgánů o skutečném přijetí plnění stěžovatelem v deklarovaném rozsahu od společnosti MSD group s.r.o. Sám zástupce této společnosti M. D. vypovídal rozporně, když jednou uvedl, že všechny práce prováděl sám, následně ale tvrdil, že stavební práce byly provedeny i formou subdodávky. Ani jednatel společnosti ABC Trepka s.r.o. P. T. nedokázal identifikovat, kdo práce prováděl, nadto uvedl, že práce byly prováděny částečně zaměstnanci stěžovatele. Zaměstnanec stěžovatele V. R. vypověděl (mimo jiné), že se zúčastnil výstavby penzionu v Kunžaku, kdy konkrétní náplní jeho práce bylo provedení fasády, ostatní věci nezařizoval.

[18] Jelikož stěžovatel zjištěný skutkový stav nikterak nezpochybňuje, odkazuje Nejvyšší správní soud v podrobnostech (zejména ohledně obsahu výpovědí) na napadený rozsudek (str. 4 až 6 a str. 9) a napadené rozhodnutí (str. 10 a 11).

[19] Podle § 72 odst. 1 písm. a) zákona o DPH *plátce je oprávněn k odpočtu daně na vstupu u přijatého zdanitelného plnění, které v rámci svých ekonomických činností použije pro účely uskutečňování zdanitelných plnění dodání zboží, převodu nemovitosti nebo poskytnutí služby s místem plnění v tuzemsku.*

[20] Dle § 92 odst. 3 daňového řádu *[d]aňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v řádném daňovém tvrzení, dodatečném daňovém tvrzení a dalších podáních*. Podle odst. 4 téhož ustanovení *[p]okud to vyžaduje průběh řízení, může správce daně vyzvat daňový subjekt k prokázání skutečností potřebných pro správné stanovení daně, a to za předpokladu, že potřebné informace nelze získat z vlastní úřední evidence*. § 92 odst. 5 daňového řádu stanoví, že správce daně prokazuje *a) oznámení vlastních písemností, b) skutečnosti rozhodné pro užití právní domněnky nebo právní fikce, c) skutečnosti vyvracející věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost povinných evidencí, účetních záznamů, jakož i jiných záznamů, listin a dalších důkazních prostředků uplatněných daňovým subjektem, d) skutečnosti rozhodné pro posouzení skutečného obsahu právního jednání nebo jiné skutečnosti, e) skutečnosti rozhodné pro uplatnění následku za porušení povinnosti při správě daní*.

[21] Obecně platí, že daňový subjekt svá tvrzení prokazuje primárně povinnou evidencí, účetními záznamy, a podobně. Judikatura Nejvyššího správního soudu (příkladmo lze zmínit rozsudek ze dne 22. 7. 2015, č. j. 1 Afs 103/2015 – 39, který odkazuje na rozsudky

ze dne 30. 1. 2008, č. j. 2 Afs 24/2007 - 119, publ. pod č. 1572/2008 Sb. NSS, nebo ze dne 8. 7. 2010, č. j. 1 Afs 39/2010 - 124) týkající se rozložení důkazního břemene v daňovém řízení stojí na tom, že účetní evidence daňového subjektu postačí, dokud správce daně nepředloží důvodné pochybnosti, že evidence neodpovídá skutečnosti. Potom je daňový subjekt povinen unést důkazní břemeno, že deklarované skutečnosti opravdu nastaly (podrobněji k rozložení důkazního břemene v daňovém řízení viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2017, č. j. 6 Afs 148/2016 - 32, bod [30]).

[22] Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 10. 2006, č. j. 2 Afs 7/2006 - 107, *[p]rokazuje-li daňový subjekt nárok na nadměrný odpočet daně z přidané hodnoty formálně bezvadným daňovým dokladem, ale o faktickém stavu jsou pochybnosti, je součástí důkazní povinnosti daňového subjektu prokázání existence zdanitelného plnění*. Nejvyšší správní soud na tomto místě zdůrazňuje, že je třeba respektovat soulad skutečného stavu se stavem formálně právním, k prokázání uskutečnění deklarované transakce proto nepostačí ani formálně perfektní účetní doklady se všemi požadovanými náležitostmi, není-li jimi věrohodně prokázáno, že k jejímu uskutečnění fakticky došlo. Pro případ vzniku pochybností o uskutečnění výdaje v tvrzené podobě je povinností daňového subjektu, který předmětný výdaj zahrnul do účetnictví a posléze do daňového přiznání, aby prokázal dalšími důkazy správnost svého původního tvrzení. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 10. 2015, č. j. 6 Afs 78/2015 – 42, *„určení konkrétního rozsahu přijetí zdanitelných plnění je pro nárok na odpočet daně nezbytný“*. Z těchto závěrů Nejvyšší správní soud vycházel i při posuzování kasační stížnosti v dané věci.

[23] Stěžovatel v kasační stížnosti nikterak nepolemizuje s tím, že správce daně měl důvodné pochybnosti o přijetí zdanitelného plnění, a že tedy na stěžovatele přešlo důkazní břemeno. Stejně tak nezpochybňuje, že se mu v rámci daňového řízení nepodařilo předložit dostatečné důkazy, kterými by prokázal, že k přijetí zdanitelného plnění od společnosti MSD group s.r.o. došlo tak (zejména v rozsahu), jak bylo deklarováno. Hodnocení provedeného dokazování krajským soudem ani žalovaným nijak nerozporuje. Proto v tomto rozsahu odkazuje Nejvyšší správní soud na odůvodnění napadeného rozsudku, jakož i napadeného rozhodnutí.

[24] Předmětem sporu stěžovatel nyní učinil výhradně otázku souběhu daňového a trestního řízení a to, jakým způsobem se krajský soud vypořádal s rozhodnutími v trestní věci M. D. a společnosti MSD group s.r.o. Nejvyšší správní soud připomíná, že pro napadené rozhodnutí bylo podstatné, zda stěžovatel v daňovém řízení unesl důkazní břemeno ohledně faktického rozsahu přijatých zdanitelných plnění a uskutečněných zdanitelných plnění, či nikoliv. Žalovaný i krajský soud přezkoumatelně zdůvodnili, že tomu tak nebylo, přičemž stěžovatel v kasační stížnosti ani netvrdí opak. Namísto toho odkazuje na rozsudky v trestní věci, v nichž byla řešena otázka viny a trestu za krácení daně společností MSD group s.r.o. a M. D., nikoliv to, zda stěžovatel skutečně obdržel zdanitelná plnění v rozsahu jím deklarovaném. Nejvyšší správní soud proto sdílí názor krajského soudu, že předmět odkazovaných trestních řízení je odlišný od předmětu daňového řízení, které se týkalo nároku na odpočet DPH stěžovatele. Nelze přitom tvrdit, jak to činí stěžovatel, že z odsuzujících rozsudků vyplývá, že společnost MSD group s.r.o. skutečně stěžovateli poskytla veškerá deklarovaná plnění v uváděném rozsahu. Podstatné zde totiž bylo pouze to, že určitou ekonomickou činnost vyvíjela, že stěžovateli vystavila

faktury na určité částky, včetně daně z přidané hodnoty a že pak v souladu s tím nepodala daňové přiznání, resp. následně deklarovala nulové hodnoty, a v dodatečných přiznáních krátila daň. To ovšem neznamená, že by z těchto rozsudků vyplynuly zcela opačné závěry než z napadeného rozsudku a že by si navzájem odporovaly.

[25] Nejvyšší správní soud podotýká, že i když nějaké důkazní prostředky vzniknou (zde vydání odsuzujících rozsudků) až po vydání napadeného rozhodnutí, případně jsou předloženy až v řízení před soudem, nelze je bez dalšího odmítnout s odkazem na § 75 odst. 1 s. ř. s., pokud jimi má být osvědčen skutkový stav v době vydání napadeného rozhodnutí (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu rozsudku č. j. 5 As 203/2015 – 141 ze dne 30. 8. 2016 a č. j. 6 Afs 68/2016 – 40 ze dne 1. 3. 2017). Nicméně krajský soud odsuzující rozsudky neodmítl tímto způsobem, nýbrž z důvodů shora uvedených, proto mu nelze vytýkat příliš formalistický přístup. Není přitom rozhodné, že stěžovatel společnosti MSD group s.r.o. celou deklarovanou částku zaplatil. Bylo totiž zpochybněno, zda za tuto částku skutečně přijal zdanitelné plnění v rozsahu deklarovaném, této ceně odpovídajícím, přičemž stěžovateli se jeho tvrzení nepodařilo náležitě prokázat, což bylo podmínkou uznání nároku na odpočet DPH. Stejně tak je nepřípadná námitka, že stěžovateli nelze přičítat k tíži pochybné transakce, které probíhaly mezi společností MSD group s.r.o. a ABC Trepka s.r.o. Tyto skutečnosti měly dokreslit důvodnost pochybností správce daně o přijetí zdanitelného plnění stěžovatelem. Stěžovateli nebylo nijak vytýkáno, že by se účastnil jakýchkoliv podvodů a podobně.

[26] Vzhledem ke shora uvedenému nelze přisvědčit ani námitce, že krajský soud rozhodl v rozporu s principem daňové neutrality. Ten je naplňován v rámci splnění podmínek nároku na odpočet DPH. Jelikož v případě stěžovatele zákonné podmínky plněny nebyly (resp. stěžovatel neunesl důkazní břemeno ohledně jejich splnění), nelze hovořit o porušení zásady daňové neutrality. Nadto i krajský soud (stejně jako žalovaný) stěžovateli vysvětlil, že společnost MSD group s.r.o. má povinnost daň uhradit z titulu vystavení daňového dokladu bez ohledu na faktické uskutečnění zdanitelného plnění [dle § 108 odst. 1 písm. k) zákona o DPH]. Proto má nastalá situace zákonný podklad, neboť jeden daňový subjekt vystavil fakturu na zdanitelná plnění, u nichž se však druhému daňovému subjektu nepodařilo prokázat, že je skutečně v uvedeném rozsahu přijal. Rozhodnutí Ústavního soudu odkazovaná stěžovatelem se týkala zcela odlišných případů (vůbec nešlo o daňové řízení a oblast daní), a protože Nejvyšší správní soud neshledal porušení principů právního státu a spravedlnosti v nyní posuzované věci, je i v tomto rozsahu argumentace stěžovatele nedůvodná.

IV. Závěr a náklady řízení

[27] S ohledem na vše výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[28] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalovanému pak v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. dubna 2018

Mgr. Jana Brothánková
předsedkyně senátu